ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **S. M.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 5. 2023, č. j. 55 A 10/2023-108,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 5. 2023, č. j. 55 A 10/2023-108, **se ruší** a věc **se** mu **vrací** k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalovaný (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 1. 2. 2023, č. j. OAM-736-37/ZR-2022, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

[2] Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, jímž byla podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a současně mu byla dle § 77 odst. 3 téhož zákona stanovena lhůta k vycestování z území 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

[3] Stěžovatel s žalobcem zahájil dne 25. 4. 2022 z úřední povinnosti řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu občana třetího státu dle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a to na základě obdrženého trestního příkazu Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 7. 9. 2021, sp. zn. 2 T 13/2021 (ublížení na zdraví z nedbalosti u dopravní nehody, za což mu byl uložen peněžitý trest ve výši 60 000 Kč; který žalobce zaplatil). V rámci řízení stěžovatel na základě lustrace trestní zachovalosti žalobce dospěl k závěru, že žalobce se opakovaně dopouštěl trestné činnosti (především na úseku dopravy), tedy závažným způsobem narušil a narušuje veřejný pořádek; podrobně popsal jednotlivé skutky, přičemž dospěl k závěru, že s ohledem na povahu trestné činnosti žalobce existuje důvodné nebezpečí trvalého ohrožení veřejného pořádku. Stěžovatel neshledal rozhodnutí o zrušení pobytového oprávnění nepřiměřeným, neboť neshledal z hlediska ekonomického či rodinných vazeb žádné konkrétní okolnosti, které by tomu nasvědčovaly; naopak ponechání pobytového oprávnění by bylo v rozporu s veřejným zájmem.

[4] V **žalobě** žalobce namítal, že žalovaný nesprávně posoudil výhradu veřejného pořádku v případě žalobce – rodinného příslušníka občana EU – nehodnotil, zda jednání žalobce představuje skutečné, dostatečně závažné a především do budoucna orientované aktuální ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, kdy současně platí, že se jedná o hodnocení nezbytné pro účely potenciální limitace práva volného pohybu občanů EU i jejich rodinných příslušníků; dodal, že i kdyby žalovaný při svém rozhodování nebyl povinen použít standardu čl. 27 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „pobytová směrnice“), v případě žalobce není „*izolované*“ dáno ani naplnění kumulativních podmínek pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu ve smyslu § 77 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Dále namítal, že žalovaný neprovedl náležité poměření dvou protichůdných zájmů, a to zájmu veřejného a zájmu na ochraně základního práva žalobce i jeho rodinných příslušníků na respektování soukromého a rodinného života, jak to žalovanému ukládá § 174a zákona o pobytu cizinců i přímo aplikovatelný čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

[5] **Krajský soud** konstatoval, že podstatou sporu mezi účastníky řízení převedším bylo, zda stěžovatel měl či neměl žalobce považovat za rodinného příslušníka občana EU. Dospěl přitom s odkazem na čl. 2 odst. 2 písm. a) pobytové směrnice a § 15a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců k závěru, že rodinným příslušníkem občana EU je vždy manžel nebo manželka, a to bez ohledu na to, jakým pobytovým statutem manžel nebo manželka disponují. Pobytová směrnice ani zákon o pobytu cizinců totiž nevyžadují, aby manžel či manželka disponovali určitým pobytovým statutem, teprve na základě kterého by je bylo možné považovat za rodinného příslušníka občana EU; ve svých úvahách vycházel přitom z rozsudku NSS ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011-146.

[6] Krajský soud, aniž by se věcně vypořádal s námitkami žalobce, zrušil rozhodnutí stěžovatele s tím, že stěžovatel pochybil, pokud na žalobce nepohlížel jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie; v napadeném rozhodnutí tak dle krajského soudu chybějí závěry o posouzení skutkového stavu z pohledu žalobce jakožto „*rodinného příslušníka občana EU* “, a to jak ve vztahu k naplnění důvodů pro zrušení trvalého pobytu, tak ve

vztahu posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do právní sféry žalobce; konstatoval, že tyto závěry nemůže namísto žalovaného učinit teprve soud.

[7] **V kasační stížnosti** stěžovatel uplatňuje důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Tvrdí, že samotná skutečnost, že se žalobce v průběhu řízení o odnětí povolení k trvalému pobytu stal rodinným příslušníkem občana EU, nemůže být podle názoru stěžovatele důvodem pro zrušení rozhodnutí stěžovatele. V případě cizinců, kteří jsou rodinnými příslušníky občanů EU, je rovněž důvodem pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu skutečnost, že cizinec představuje hrozbu pro veřejný pořádek [viz § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců].

[8] Stěžovatel tvrdí, že existence hrozby pro veřejný pořádek je důvodem pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu jak v případě občanů třetích států, tak i v případě rodinných příslušníků občanů EU. Tedy podřazením jednání žalobce pod tento neurčitý právní pojem se žalovaný dostatečně v odůvodnění věnoval; poukazoval přitom s ohledem na opakování typově podobné trestné činnosti na existenci hrozby pro veřejný pořádek do budoucna. Dle stěžovatele ani s ohledem na posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života nehraje roli, podle jakého konkrétního ustanovení zákona o pobytu cizinců bylo rozhodnutí stěžovatele vydáno.

[9] Stěžovatel poukazuje na to, že i v minulosti ke skutkově obdobným případům došlo, tedy k tomu, že v průběhu řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu se cizinec, proti kterému toto řízení bylo vedeno, stal rodinným příslušníkem občana EU nebo tato informace v průběhu řízení vyšla teprve najevo. Nejvyšší právní soud například konstatoval v rozsudku ze dne 28. 2. 2020, č. j. 8 Azs 297/2019-50: *„Nejvyšší správní soud považuje za žádoucí, aby se s ohledem na hospodárnost dalšího řízení vyjádřil také k argumentaci stěžovatele, dle níž měly správní orgány a žalovaný zohlednit skutečnost, že zde má stěžovatel syna, který je občanem EU, a nahlížet na něj jako na rodinného příslušníka občana EU. Hodnocení této námitky totiž není závislé na způsobu, jakým v dalším řízení krajský soud přistoupí k vypořádání výše vymezených důkazních návrhů. Nejvyšší správní soud z podkladů obsažených ve správním spisu v této souvislosti ověřil, že stěžovateli bylo uděleno povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny, konkrétně sloučení s jeho otcem, který je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky. Pobytové oprávnění stěžovatele tudíž není vázáno na jeho syna (občana ČR) a stěžovatel ani netvrdí, že by kdykoli žádal o to, aby mu byl udělen přechodný či trvalý pobyt rodinného příslušníka občana EU podle § 87a a násl. zákona o pobytu cizinců. Za této situace lze tedy ve vztahu k související kasační argumentaci stěžovatele uvést, že plně obstojí závěry krajského soudu, který dospěl k závěru, že pobytový titul stěžovatele se narozením jeho syna sám bez dalšího nezměnil. Nelze tudíž přisvědčit jeho námitce a aplikovat na posuzovanou věc ustanovení týkající se ukončení jiného typu pobytového oprávnění, než jakým disponoval stěžovatel a které se bez dalšího samotným narozením dítěte nezměnilo. V takovém případě lze skutečnost, že má stěžovatel syna, který je občanem ČR, zohlednit nanejvýš v rámci poměřování dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života.“*

[10] Logikou, kterou uplatnil krajský soud v napadeném rozsudku, by stěžovatel musel vždy před vydáním rozhodnutí zkoumat, zda je, či není cizinec, proti kterému se řízení vede, rodinným příslušníkem občana Evropské unie a zda tento občan vůbec pobývá na území. Stejnou logikou by naopak v případě, že by rušil pobytové oprávnění cizinci, kterému bylo

vydáno povolení k trvalému pobytu jako rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie, musel zkoumat, zda je tento cizinec stále rodinným příslušníkem občana EU, a podle toho by tedy buď jeho trvalý pobyt rušil z důvodů uvedených v hlavě IVa zákona o pobytu cizinců, nebo v případě, že by zjistil, že rodinným příslušníkem občana Evropské unie již není, například proto, že se s občanem Evropské unie rozvedl, rozešel, nebo jeho syn či dcera, kteří jsou občany Evropské unie, již dosáhli věkové hranice 21 let by tedy zřejmě musel rušit cizinci povolení k trvalému pobytu jako občanu třetího státu podle hlavy IV. zákona o pobytu cizinců, přesněji podle v § 77 tohoto zákona.

[11] Samotná definice či vymezení rodinného příslušníka občana EU není zcela nekomplikovaná, navíc je podmínkou i přítomnost občana Evropské unie na území. Kromě jiného se tato definice v průběhu let měnila. Jinými slovy ten, komu bylo povolení k trvalému pobytu vydáno jako rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie, jím již díky změně definice rodinného příslušníka občana EU v současnosti být nemusí. Někteří držitelé povolení k trvalému pobytu zase přestanou naplňovat definici rodinného příslušníka občana EU uplynutím času [například § 15a odst. 1 písm. b) dovršením věku 21 let u občana EU] nebo v případech rozvodu s občanem EU či rozchodu s ním, jde-li o nesezdané páry.

[12] Pobytová směrnice upravuje situace, kdy dochází k zachování práva na pobyt na území, ovšem stejně jako zákon o pobytu cizinců, pouze pro přechodné pobyty rodinných příslušníků občanů EU [viz články 12 a 13 pobytové směrnice a § 87f odst. 2 zákona o pobytu cizinců]. Navíc v těchto případech se hovoří o zachování pobytového oprávnění nikoliv statusu rodinného příslušníka občana EU. V případě trvalých pobytů žádné takové ustanovení o zachování práva trvalého pobytu či případně postavení rodinného příslušníka občana EU zákon o pobytu cizinců ani pobytová směrnice neupravuje. Naopak článek 16 odst. 4 pobytové směrnice hovoří o tom, že nabyté právo trvalého pobytu může být ztraceno pouze z důvodu nepřítomnosti v hostitelském státě po dobu delší než dva po sobě jdoucí roky. Toto reflektuje i zákon o pobytu cizinců, který v § 87l nezakotvuje jako zvláštní důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu to, že by cizinec pozbyl postavení rodinného příslušníka občana EU nebo na území nepobýval společně občanem EU.

[13] Stěžovatel dodává, že použití důvodů pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 87l zákona o pobytu cizinců není podmíněno tím, že držitel tohoto povolení je rodinným příslušníkem občana EU. Z tohoto důvodu stěžovatel vždy u osob, které získaly povolení k trvalému pobytu podle hlavy IVa zákona o pobytu cizinců, tedy coby rodinní příslušníci občanů EU, postupuje při rušení tohoto povolení podle § 87l téhož zákona, a to i když již rodinným příslušníkem občana EU podle § 15a zákona o pobytu cizinců nejsou. Navíc tím, že toto ustanovení hovoří obecně o zrušení povolení k trvalému pobytu, aniž by upřesňovalo, že trvalý pobyt musí být rušen cizinci, který je rodinným příslušníkem občana EU, je zřejmé, že toto ustanovení zákona o pobytu cizinců dopadá na povolení k trvalému pobytu, které je vydáno podle hlavy IVa zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení by neměl postupovat vůči osobám, které nenabyly právo trvalého pobytu jako rodinní příslušníci občanů EU, ale byl jim trvalý pobyt udělen podle hlavy IV zákona o pobytu cizinců, tedy jako občanům třetí země bez vazby na občana Evropské unie. Ostatně, to neplyne ani z pobytové směrnice, která hovoří o omezení práv vstupu a pobytu podle této směrnice.

[14] Stěžovatel zdůrazňuje, že žalobce své právo trvalého pobytu na území neodvozuje od své manželky, státní příslušnice České republiky, toto pobytové oprávnění bylo uděleno z jiných důvodů uvedených v hlavě IV zákona o pobytu cizinců. Jestliže se žalobce chce dovolávat práv plynoucích z pobytové směrnice či zákona o pobytu cizinců rodinným příslušníkům občanů EU, pak musí prokázat nejen že je rodinným příslušníkem občana EU, ale že též společně s ním na území pobývá. Děje se tak běžně v řízení o provedení změny údajů v průkazu o povolení k pobytu, které se provádí vydáním nového průkazu o povolení k pobytu s vyznačením, že jde o rodinného příslušníka občana EU (§ 87u a § 117e zákona o pobytu cizinců), kdy je žadatel povinen předložit doklad prokazující požadovanou změnu, tedy v tomto případě doklad, že je rodinným příslušníkem občana EU a že společně s ním žije na území. Takové samostatné řízení žalobce neinicioval.

[15] Žalobce ve **vyjádření** ke kasační stížnosti v podstatě setrval na své žalobní argumentaci; zdůraznil, že se v průběhu správního řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu, které s ním bylo vedeno podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, stal manželem státní občanky České republiky, nabyl tak právní postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie podle čl. 2 odst. 2 písm. a) pobytové směrnice, respektive rodinného příslušníka státního občana České republiky přihlášeného k trvalému pobytu na území České republiky, na nějž se pobytová směrnice uplatní v důsledku tzv. dorovnání provedeného českým zákonodárcem v § 15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců; pro nabytí tohoto právního postavení (rodinného příslušníka občana Evropské unie) nestanoví pobytová směrnice ani zákon o pobytu cizinců žádné další podmínky, tedy pro jeho nabytí postačí právní svazek v podobě manželství mezi občanem Evropské unie, respektive státním občanem České republiky přihlášeným k trvalému pobytu na území České republiky a státním příslušníkem třetí země.

[16] Žalobce uvádí, že v projednávané věci nebylo pochyb o tom, že nabyl povolení k trvalému pobytu jako státní příslušník třetí země, nikoliv rodinný příslušník občana Evropské unie. V návaznosti na uvedené mu pak bylo i pobytové oprávnění rušeno v režimu hlavy IV zákona o pobytu cizinců upravující trvalý pobyt státních příslušníků třetích zemí na území České republiky, konkrétně podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Spornou otázkou však byla otázka výkladu a aplikace výhrady veřejného pořádku a požadavků kladených na správní orgán (stěžovatele) při posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení a jeho rodinných příslušníků, kdy účastník řízení, který původně nabyl povolení k trvalému pobytu jako státní příslušník třetí země, v průběhu řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu nabyl právní postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie, respektive státního občana České republiky přihlášeného k trvalému pobytu na území podle § 15a odst. 1 písm. a) ve spojení s § 15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a v návaznosti na uvedené se dovolával nepřímého účinku pobytové směrnice, tedy eurokonformního výkladu příslušných zákonných ustanovení. Žalobce se dále obsáhle vyjadřuje k výkladu a aplikaci výhrady veřejného pořádku, poukazuje na to, že pobytová směrnice vyžaduje po vnitrostátním orgánu, aby před přijetím opatření omezujícího svobodu pohybu a pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie z důvodu veřejného pořádku posoudil, zda jednotlivec představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice); takové posouzení však v žalobou napadeném

rozhodnutí stěžovatele absentuje, a to právě z důvodu nesprávného výkladu aplikovaného neurčitého právního pojmu *opakované závažné narušení veřejného pořádku.*

[17] Krajský soud dle žalobce po stěžovateli nepožadoval, aby rušil pobytové oprávnění podle jiného ustanovení zákona o pobytu cizinců, nýbrž aby vykládal jednotlivá ustanovení zákona o pobytu cizinců eurokonformně, tedy v souladu s pobytovou směrnicí. Nesouhlasí-li stěžovatel s tím, že by měl před vydáním rozhodnutí zkoumat, zda cizinec, proti němuž se řízení vede, je, či není rodinným příslušníkem občana Evropské unie, žalobce připomíná, že tato povinnost mu vyplývá nikoliv z napadeného rozsudku krajského soudu, nýbrž ze zásady materiální pravdy vyjádřené v § 3 správního řádu, která je v řízení vedeném z moci úřední, v němž má být hlavnímu účastníkovi řízení uložena povinnost, doplňována povinností zjistit všechny skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, proti němuž je řízení vedeno (§ 50 odst. 3 správního řádu). To, zda účastník řízení před vydáním rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu nabyl právní postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie, tak byl správní orgán (stěžovatel) povinen zjistit bez ohledu na právní moc a vykonatelnost napadeného rozsudku. Nutno dodat, že v projednávané věci nebylo a nemohlo být samotné materiální splnění podmínky vymezené v § 15a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 2 odst. 2 písm. a) pobytové směrnice předmětem sporu, jelikož v průběhu správního řízení bylo nade vší pochybnosti prokázáno, že účastník řízení je manželem státní občanky České republiky přihlášené k trvalému pobytu na území České republiky.

[18] **Nejvyšší správní soud** po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, současně zkoumal, zda netrpí vadami, k nimž by byl povinen přihlížet z úřední povinnosti. Dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám stěžovatele zcela přisvědčil. Předně nesdílí názor žalobce, že krajský soud neuložil stěžovateli, aby *de facto* postupoval podle hlavy IVa zákona o pobytu cizinců, která upravuje pobyt občanů EU a jejich rodinných příslušníků na území. Krajský soud totiž sám vymezil podstatu řízení v tom, zda měl stěžovatel považovat žalobce za rodinného příslušníka občana EU, přičemž následně z toho, že tak nečinil, dovodil, že „jakožto ve vztahu k rodinnému příslušníkovi EU“ rozhodnutí žalovaného postrádá odpovídající důvody pro zrušení trvalého pobytu. Jinými slovy, odkázal stěžovatele k užití ustanovení zákona o pobytu cizinců obsažených v hlavě VIa zákona o pobytu cizinců – Pobyt občanů Evropské unie a jeho rodinných příslušníků na území, konkr. § 87l odst. 1 písm. a) tohoto zákona.

[20] Nejvyšší správní soud podotýká, že krajský soud nemohl stěžovateli vytknout, že jednotlivá ustanovení zákona o pobytu cizinců nevykládá eurokonformně, neboť krajský soud důvody, pro které stěžovatel pobytové oprávnění žalobce zrušil, vůbec nepřezkoumával.

[21] Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalobci bylo uděleno pobytové oprávnění v režimu hlavy IV zákona o pobytu cizinců, tedy nikoli jako rodinnému příslušníkovi občana EU; pokud stěžovatel z důvodu narušení veřejného pořádku žalobci toto udělené pobytové oprávnění odnímá, musí postupovat v režimu, v jakém mu bylo uděleno (jinými

slovy, lze zrušit pouze to, co bylo uděleno, nikoli to, co uděleno nebylo). Původní pobytový titul žalobce se nezměnil. V daném případě tak stěžovatel postupoval zcela správně, aplikoval-li § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Udělený pobytový titul žalobce se bez dalšího samotným získáním postavení rodinného příslušníka občana EU nezměnil (srov rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2020, č. j. 8 Azs 297/2019-50). Hodlá-li žalobce z tohoto titulu uplatňovat svůj nárok, nejprve musí požádat o povolení k pobytu rodinného příslušníka občana EU v rámci hlavy IVa zákona o pobytu cizinců.

[22] Nejvyšší správní soud shledal rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným. Krajský soud a priori nesprávně za stěžejní otázku vzal, zda žalobce je, či není rodinným příslušníkem občana EU, nicméně o této otázce nebylo ve věci sporu, namísto toho, aby se věcně zabýval samotnými zrušujícími důvody uděleného pobytového oprávnění. Krajský soud se tak nevypořádal s žalobními námitkami, jimiž žalobce mířil k aplikaci výhrady veřejného pořádku tak, jak ji posoudil stěžovatel, a především, vůbec nehodnotil zásadní námitky stran zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Lze tak v podstatě uzavřít, že účinnou soudní ochranu žalobci dosud neposkytl.

[23] Současně krajský soud ani nesdělil stěžovateli, v čem konkrétně ve svých závěrech ohledně posouzení otázky veřejného pořádku pochybil, krom obecného konstatování, že nepostupoval eurokonformně. Nelze tedy seznat, jakým právním názorem jej zavázal.

[24] Nejvyšší správní soud musí konstatovat, že rozsudek krajského soudu z hlediska své přezkoumatelnosti nemůže obstát. Dílem krajský soud zcela vykročil z předmětu přezkumu (důvody zrušení pobytového oprávnění), když za zásadní vymezil otázku, zda žalobce je, či není rodinným příslušníkem občana EU, což však nebylo ve věci sporné. Dílem pak dospěl k nesprávnému závěru o aplikaci ustanovení hlavy IVa zákona o pobytu cizinců, pročež rozhodnutí stěžovatele zrušil, aniž by však napadenému správnímu rozhodnutí vytkl konkrétní pochybení v posouzení otázky veřejného pořádku. Žalobními věcnými námitkami se krajský soud fakticky nezabýval, nikterak nereflektoval ani na vyjádření stěžovatele k žalobě.

[25] Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než rozsudek krajského soudu zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení; v něm krajský soud posoudí naplnění zákonných podmínek pro zrušení pobytového oprávnění žalobce, a to jak z hlediska naplnění znaků závažného narušení veřejného pořádku v kontextu § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tak zásahu do soukromého a rodinného života v rozsahu žalobcem uplatněných námitek.

[26] V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. října 2023

JUDr. Lenka Matyášová

předsedkyně senátu